

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

HOLLY BLACK

TÜTSAĞIN
TAHTI

BİR ELFHAME ROMANI

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Peri Halkı Serisi

Zalim Prens

Lanetli Kral

Hiçliğin Kraliçesi

Elfhame Kralı Öyüklerden Nefret Etmeye Nasıl Başladı

Yalancı Vâris

BİR ELFHAME ROMANI 2:

TUTSAĞIN TAHTI

Orijinal adı: A Novel of Elfhame 2: Prisoner's Throne

© 2024, Holly Black

Yazan: Holly Black

Çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Baror International, INC. Armonk, New York, USD ve Nurcihan Kesim Literary Agency, Dumankaya Vizyon, Esentepe mh Milangaz Cd. No:77 A1 Blok Kat:23 D:128 Kartal-Istanbul, Turkey aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2024 / ISBN 978-625-6932-72-2

Sertifika no: 44919

Kapak ve iç tasarım: Karina Granda

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Kapak illüstrasyonu: Sean Freeman

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

TÜTSAĞIN TAHTI

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

HOLLY BLACK

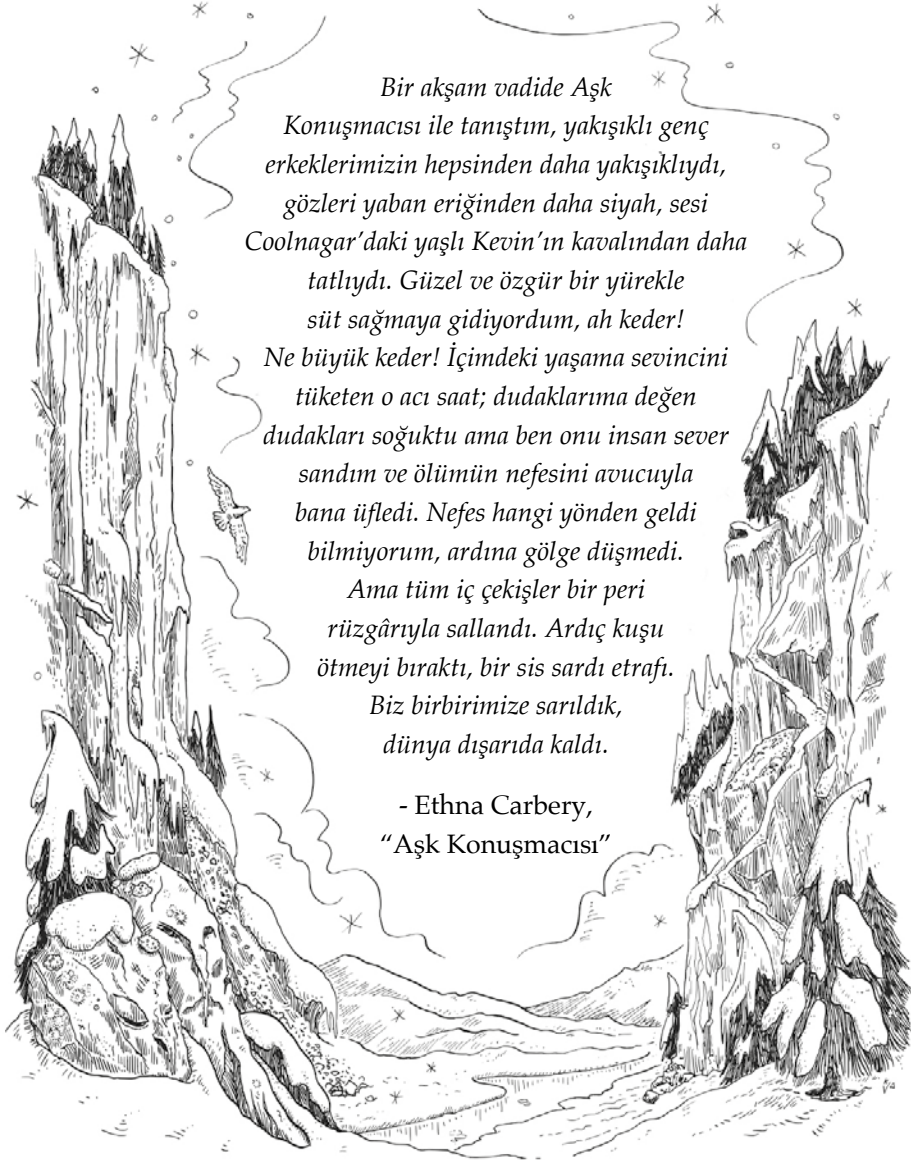
ÇEVİREN SOLİNA SİLAHLI

DE
X

*Soyadından da anlaşılacağı gibi büyüleyici ve
hilekâr bir tilki olan Joanna Volpe'a.*

BUZ İĞNESİ KALESİ

Bir akşam vadide Aşk
Konuşmacısı ile tanıştım, yakışıklı genç
erkeklerimizin hepsinden daha yakışıklıydı,
gözleri yaban eriğinden daha siyah, sesi
Coolnagar'daki yaşlı Kevin'in kavalından daha
tatlıydı. Güzel ve özgür bir yürekle
süt sağmaya gidiyordum, ah keder!
Ne büyük keder! İçimdeki yaşama sevincini
tüketen o acı saat; dudaklarımaya değen
dudakları soğuktu ama ben onu insan sever
sandım ve ölümün nefesini avucuyula
bana üfledi. Nefes hangi yönden geldi
bilmiyorum, ardına gölge düşmedi.
Ama tüm iç çekişler bir peri
rüzgârıyla sallandı. Ardıç kuşu
ötmeyi bıraktı, bir sis sardı etrafı.
Biz birbirimize sarıldık,
dünya dışarıda kaldı.

- Ethna Carbery,
"Aşk Konuşmacısı"

Hapsedilmeden Altı Hafta Önce

Oak toynaklarını kadife pantolonuna soktu.

Leydi Elaine, sesinde muzip bir memnuniyetle, "Seni geciktirdim mi?" diye sordu yataktan. Başını dirseğiyle destekleyip küçük bir kahkaha attı. "Yakında onların emrinde hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacaksın."

"Evet" dedi Oak, dikkati dağılarak. "Sadece senin emrinde olduğum, değil mi?"

Kadın tekrar güldü.

Ceketinin düğmeleri yarı iliklenmiş, umutsuzca bahçeye giden en hızlı yolu hatırlamaya çalışıyordu. Vaktinde gitmek *istemişti* ama peşine düştüğü hain komplonun boyutunu sonunda görme fırsatını yakalanmıştı.

Parmaklarını gömleğinin altına kaydırıp onu soyarken kadın, *Seni ortaklarımla tanıştıracığıma söz veriyorum*, demişti. *Tahta ne kadar yaklaşabildiğimizi görünce çok şaşıracaksınız...*

Oak kendine, gökyüzüne ve genel olarak zaman kavramına lanetler ederek kapıdan hızla çıktı.

Saray çamaşırcılarından biri arkasından "Acele et, seni haylaz!" diye seslendi. "Sen olmadan başlamaları tuhaf karşılanır. Saçını da düzelt!"

Hizmetçiler yolundan çekilirken Oak saçlarını düzeltmeye çalıştı. Boyu ne kadar uzarsa uzasin, Elfhame Sarayı'nda muhafızları atkestaneleriyle oynamaya ikna eden ve mutfaktan ballı pasta çalan yaramaz, dağınık saçlı çocuktur o. Periler Diyarı, sakinlerini kehribara boğmuştu ve dikkatli olmazlarsa yüz yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçebilirdi. Dolayısıyla çok az kişi prensin ne kadar değiştiğini fark edebilmişti.

Taşın üstünde takırdayan toynaklarıyla bir koridordan diğerine hızla geçerken genç haline benzemiyor da değildi. Koca bir parşömen tomarı taşıyan uşağa çarpmamak için sola kaçtı, üzerinde çay tepsisi olan küçük masayı devirmemek için sağa kıvrıldı ve Yaşayan Konsey'in yaşlı üyesi Randalin'e çarpmaktan son anda kurtuldu. Bahçeye vardığında Oak'un nefesi kesilmişti. Soluk soluğa çiçek süslemelerine, müzisyenlere, saraylılara ve eğlenceye katılanlara baktı. Yüce Kral ya da Kraliçe henüz yoktu. Bu da çaktırmadan öne ilerleyebileceği anlamına geliyordu.

Ama kalabalığın arasına karışmasına fırsat kalmadan annesi Oriana onu kolundan yakaladı. Yüzünde sert bir ifade vardı ve teni her zaman hayalet gibi beyaz olduğundan yanaklarının öfkeden kızardığını görmek hiç zor değildi. Gül rengi gözlerine uygun pembe bir renge bürünmüştü.

"Nerelerdeydin?" Parmaklarını Oak'un ceketine götürüp düğmelerini düzeltti.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım" diye itiraf etti Oak.

"Ne yapıyordun?" Kadın, kadife kumaşın tozunu silkeledi. Sonra parmağını yalayıp Oak'un burnundaki lekeyi sildi. Oak ona sevgiyle sırıtarak annesinin telaşını izledi. Onu hâlâ çocuk gibi görürse başına açtığı belaları bundan daha derinlemesine araştırmazdı. Oak'un bakışları kalabalığa yöneldi ve korumasını aradı. Tiernan, Oak'un planını tam olarak anladığında çok kızacaktı. Ama bir komployu ortaya çıkarmak buna değerdi. Üstelik Leydi Elaine bu işe karışan diğerlerinin isimlerini de *neredeys*e söylüyordu.

Oak, "Platforma yaklaşalım" diyerek Oriana'nın elini sıkıca tuttu.

Oriana da hızlı ve can yakıcı bir sertlikle karşılık verdi. "Sen tüm

Elfhame'in vârisisin" dedi, Oak bunu unutmuş gibi. "Artık yönetime geçebilecek biri gibi davranmanın vakti geldi. Sevgi kadar korku da uyandırman gerektiğini sakın unutma. Ablan unutmadı."

Oak'un bakışları kalabalığa kaydı. Üç ablası vardı ama annesinin hangisini kastettiğini biliyordu.

Kolunu cesur bir şövalye gibi uzattığında annesi onu tutacak kadar yumuşamış, Oak da annesinin isteyeceğini bildiği ölçüde ciddi bir ifade takınmıştı. İşin bu kısmı kolaydı çünkü adımını atar atmaz Yüce Kral ve Kraliçe bahçenin kenarında göründü.

Ablası Jude koyu kırmızı gül renginde bir elbise giymişti ve hareketlerini kısıtlamaması için elbisenin iki yanında derin yırtmaçlar vardı. Belinde bıçak görünmüyordu ama saçları her zamanki boynuzlarıyla toplanmıştı. Oak o boynuzlardan birinin içine küçük bir bıçak sakladığından neredeyse emindi. Hatta elbisesinin içine de birkaç tane diktirmiş, kollarının içine gizlemiş olmalıydı.

Emrinde bir ordu ve kalabalık saray halkıyla Elfhame'in Yüce Kraliçesi olmasına rağmen hâlâ her sorunu kendi başına halletmesi gerekirmiş gibi hareket ediyor, en iyi çözümün cinayet olduğunu düşünüyordu. Hemen yanındaki Cardan, bir petrol sızıntısından alınmış gibi parlayan simsiyah tüllerle süslü siyah kadifelere bürünmüştü; kıyafetinin koyuluğu parmaklarında ışıldayan koca yüzüklerini ve bir kulağından sarkan büyük inciye daha da belirginleştirmişti. Oak'a göz kırpınca Oak ciddiyetini korumak istemesine rağmen ona karşılık verdi.

Oak ilerlemeye devam ederken kalabalık ona yol vermek için ikiye ayrıldı.

Diğer iki ablası da kalabalığın arasındaydı. Jude'un ikizi Taryn, oğlunun elini sıkıca tutmuş, muhtemelen bir dakika önce yaptığı gibi ortalıkta koşuşturmasını engellemeye çalışıyordu. Onun yanında Vivienne, partneri Heather'la kıkırdaşıyordu. Vivi seyirciler arasındaki Halk'ı işaret ederek Heather'ın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Oak'un üç ablası içinde tek peri o olmasına rağmen, Periler Diyarı'nda yaşamaktan en mutsuz olan da Vivi'ydi. Dedi-koduya da devam ediyordu.

Yüce Kral ve Kraliçe ilerleyip batan güneşin ışıklarıyla yıkanan Saray'ın önünde durdular. Jude tam da üzerinde çalıştıkları gibi Oak'a el salladı. Bahçeye bir sessizlik çöktü. Her iki tarafa, kanatlı piksilere ve su perilerine, zeki hob'lara ve uğursuz fetch'lere, kelpie'lere ve trollere, kurumuş kan kokan kızılkafalara, silki ve selkilere, faun'lara ve brag'lara, lob'lara ve shagfoal'lara, cadılara ve ağaç halkına, şövalyelere ve yırtık elbiseli kanatlı kadınlara baktı. Hepsi Elfhame'in tebaasıydı. Ve tabii prensleri olduğuna göre *kendi* tebaası.

Annesinin tüm ümitlerine rağmen hiçbiri Oak'dan korkmuyordu.

Ellerindeki kana rağmen biri bile korkmuyordu. Onları bu kadar kolay kandırması kendisini bile korkutmuştu.

Jude ve Cardan'ın önünde durup hafifçe eğildi.

"Buradaki herkes şahit olsun ki" diye söze başladı Cardan, ışık saçan altın çerçeveli gözleri ve yumuşak ama etkileyici sesiyle. "Greenbriar soyundan Dain ve Liriope'nin oğlu Oak benim vârisimdir ve ben bu dünyadan gidersem benim yerime ve benim onayım ile hüküm sürecektir."

Jude eğilerek bir goblin uşağın kendisine uzattığı yastıktan, altın bir halka aldı. Taç değildi ama taç *olmadığı* da söylenemezdi. "Buradaki herkes şahit olsun." Sesi soğuktu. Periler Diyarı'nda geçen çocukluğunda ölümlü olduğunu unutmasına asla izin verilmemişti. Kraliçe olduğundan beri Halk'ın onun yanında kendini tamamen huzurlu hissetmesine asla izin vermiyordu. "Oriana ve abim Madoc tarafından büyütülen ve Greenbriar soyundan Dain ve Liriope'nin oğlu olan Oak benim vârisimdir ve ben dünyadan gidersem benim yerime ve benim onayım ile hüküm sürecektir."

"Oak" dedi Cardan. "Bu sorumluluğu kabul ediyor musun?"

Oak, *Hayır, buna gerek yok. İkiniz de sonsuza dek hüküm süreceksiniz*, demeyi çok istiyordu.

Ama Cardan ona bu sorumluluğu *isteyip istemediğini* değil, kabul edip etmeyeceğini sormuştu.

Ablası artık vekil olmadan hüküm sürebilecek yaşa geldiği için onun resmi olarak vâris ilan edilmesinde ısrar etmişti. Oak, Jude'u

reddedebilirdi ama ablalarına o kadar çok şey borçluydu ki onları herhangi bir şekilde reddetmesi mümkün değildi. İçlerinden biri güneşi istese, kendini yakmadan onu gökyüzünden nasıl indirebileceğini düşünmesi gerekirdi.

Tabii onlar asla böyle bir şey istemezdi. Tek arzuları Oak'un güvende, mutlu ve iyi olmasıydı. Ona dünyayı vermek ama yine de dünyanın ona zarar vermesini engellemek isterlerdi.

İşte bu yüzden onun aslında neyin peşinde olduğunu asla öğrenmemeliydiler.

"Evet" dedi Oak. Belki bir konuşma yapmalı ya da yönetmeye daha uygun olduğunu gösterecek bir şey yapmalıydı ama zihni tamamen boşalmıştı. Bu kadarı da yeterli olmuştu belli ki çünkü hemen ardından diz çökmesi istendi. Soğuk metali altında hissetti.

Sonra Jude'un yumuşak dudakları yanağına değdi. "Hazır olduğunda çok iyi bir kral olacaksın" diye fısıldadı.

Oak, ailesine asla ödeyemeyeceği büyüklükte borçlu olduğunu biliyordu. Etrafında tezahüratlar yükselirken gözlerini kapatıp deneyeceğine söz verdi.

Oak yaşayan, nefes alıp veren bir hataydı.

On yedi yıl önce, son Yüce Kral Eldred güzel, bal dilli Liriope'yi yatağına götürdü. Sadakat nedir asla bilmeyen Eldred'in Oriana da dahil, başka sevgilileri de vardı. İkiisi rakip olabilecekken arkadaş olup kraliyet bahçelerinde birlikte yürüdüler, ayaklarını Maskeler Gölü'ne sokup şenliklerde birlikte çember dansı yaptılar.

Liriope'nin zaten bir oğlu vardı ve perilerin çok azı iki defa çocuk sahibi olurdu, bu yüzden tekrar hamile kaldığını öğrendiğinde şaşırdı. Kafası da karışmıştı çünkü onun da başka sevgilileri vardı ve çocuğun babasının Eldred değil, onun en sevdiği oğlu Dain olduğunu biliyordu.

Prens Dain hayatı boyunca babasından sonra Elfhame'i yönetmeyi planlamıştı. Bunun için hazırlık yapmış, Gölgeler Divanı

adını verdiği ve sadece kendi emri altında olan bir casus ve suikastçı grubu yaratmıştı. Tahta çıkışını hızlandırmak için babasını yavaş yavaş zehirleyerek tamamen tahttan çekilene kadar yaşama gücünü çalmaya çalışmıştı. Dolayısıyla Liriope hamile kaldığında Dain gayrimeşru çocuğunun işleri berbat etmesine izin veremezdi.

Liriope, Dain'in çocuğunu doğurursa ve Eldred bunu fark ederse vâris olarak diğer çocuklarından birini seçebilirdi. Hem annenin hem de çocuğun ölmesi ve Dain'in geleceğinin güvence altına alınması en iyisiydi.

Oak henüz anne karnındayken Dain, Liriope'yi zehirledi. Allık mantarları küçük dozlarda felce neden olur. Daha büyük dozda alındığında ise vücut, pili bitmiş oyuncak misali yavaşlar, sonunda hiç hareket edemez. Liriope öldüğünde Oriana bir bıçakla ve kendi yumuşak elleriyle onu arkadaşının bedeninden çıkarmasaydı Oak da onunla birlikte ölecekti.

Oak işte böyle, zehir ve kanla kaplı olarak dünyaya gelmişti. Oriana'nın bıçağı kalçasında derin bir kesik oluşturdu.

Çığlıklarını bastırmak için onu çaresizce göğsüne bastırđı. Oak ne kadar büyük kahkahalar atarsa atsın ya da ne kadar neşeli olursa olsun, bu bilgiyi asla bastıramayacaktı.

Oak taht arzusunun insanlara ne yaptığını biliyordu.

Kendisi asla öyle biri olmayacaktı.

Törenden sonra elbette ziyafet vardı.

Kraliyet ailesi, saray halkına ziyafet verilen yerin çok da uzağında olmayan salkımsöğüt dallarının altına kısmen gizlenmiş uzun bir masada yemek yiyordu. Oak, Cardan'ın sağında, onur sandalyesine oturmuştu. Ablası Jude masanın karşı ucundaki sandalyesine yerleşmişti. Ailesinin karşısında, Halk'ın karşısında olduğundan çok farklıdı: Üzerinde kostümüyle sahne arkasında bir oyuncu.

Oriana, Jude'un sağına oturtulmuştu. O da onur konuğu olmasına rağmen Oak onların birbirleriyle sohbet etmekten çok da memnun olmadığını düşünüyordu.

Oak'un çok fazla ablası vardı –Jude, Taryn, Vivi– ve hiçbiriyle Oriana'dan ya da onları büyüten, sürgündeki büyük General Madoc'tan daha yakın bir akrabalığı yoktu. Ama yine de onun ailesiydiler. Koca masada onunla kan bağı olan sadece iki kişi vardı: Cardan ve sağındaki sandalyede kıpırdanıp duran küçük çocuk: Leander, yani Taryn'in, Oak'un üvey kardeşi Locke'tan olan çocuğu.

Masada envai çeşit mum vardı ve salkımsöğüdün sarkık dallarına çiçekler ve ışıltılı kuvars parçaları bağlanmıştı. Çok güzel bir çardak yapmışlardı. Ve tabii başka birinin onuruna olsa muhtemelen daha memnun olurdu. Oak öyle derin düşüncelere dalmıştı ki konuşmanın başını kaçırdığını fark etti.

"Yılan olmak hiç hoşuma gitmedi ama belli ki sonsuza dek bunu bana hatırlatacaklar" diyordu Cardan, yüzüne dökülen siyah bukleleriyle. Sözlerini vurgulamak istercesine üç uçlu bir çatalı havada tutuyordu. "Ne şarkıların aşırılığı fayda etti ne uzun ömürlü olmaları. Ne kadar oldu? Sekiz yıl mı? Dokuz mu? Asıl aşırıya kaçan, bu olaya dair kutlama havası oldu. Karanlıkta bir tahtta oturup beni kızdıranları ısirmaktan başka bir şey yapmadım sanırsınız. Bunu her zaman yapabilirdim. Şimdi de yapabilirim."

Jude'un sesi, "İnsanları ısirmayı mı?" diye yankılandı masanın diğer ucundan.

Cardan ona sıırttı. "Evet, istedikleri buysa." Göstermek için dişlerini birbirine çarptı.

"Kimse öyle bir şey istemiyor" dedi Jude başını iki yana sallayarak.

Taryn, gülümseyip şarabından bir yudum alan Heather'a gözlerini devirerek baktı.

Cardan kaşlarını kaldırdı. "Deneyebilirim. Küçük bir ısırık. Bakalım biri bunun hakkında bir şarkı yazacak mı?"

"Evet" dedi Oriana, Oak'a bakarak. "Orada iyi iş çıkardın. Taç giyme törenini gözümde canlandırdım."

Vivi hafifçe homurdandı.

“Ben hiçbir şeye hükmetmek istemiyorum, özellikle de Elfhame’e” diye hatırlattı Oak ona.

Jude irade gücüyle yüzüne boş bir ifade takındı. “Merak etme. Yakın zamanda nalları dikmeye hiç niyetim yok, Cardan’ın da öyle.”

Oak, zarifçe omzunu silken Yüce Kral’a döndü. “O sivri çizmelerle nalları dikmek zor olur zaten.”

Oak, Leander’in yaşındayken Oriana onun kral olmasını istemiyordu. Ama zaman içinde onun adına hırs yapmaya başladı. Hatta Jude’un onu kurtardığını değil, doğuştan gelen hakkını çaldığını bile düşünüyordu.

Oak öyle olmamasını ümit ediyordu. Tahta karşı yapılan kompoları ortaya çıkarmak önemliydi ama annesinin de bir komploya karıştığını öğrendiği takdirde ne yapacağını bilmiyordu.

Beni seçim yapmak zorunda bırakma, diye düşündü huzursuz edici bir hiddetle.

Bu kendi kendine çözülmesi gereken bir sorundu. Jude ölümlüydü. Ölümlüler, perilerden daha kolay hamile kalırdı. Bir bebeği olursa bu Oak’un tahttaki hak iddiasını gölgede bırakacaktı.

Bunu düşünerek bakışları Leander’e kaydı. Sekiz yaşındaydı ve babasının tilki gözleriyle çok tatlıydı. Gözleri Oak’unkilerle aynı renkteydi; sarıya çalan kehribar. Saçları Taryn’inki kadar koyuydu. Leander, Madoc’un Oak’a Elfhame tacını giydirmek için entrikalar çevirdiği dönemde Oak’un olduğu yaştıydı. Oak, Leander’e baktığında, ablaları ile annesinin korumaya çalıştığı masumiyeti gördü. Bu ona öfke, suçluluk ve paniğin birbirine karıştığı çirkin bir his verdi.

Leander incelendiğini fark edince Oak’un kolunu çekti. “Canın sıkılmış gibi görünüyorsun. Oyun oynamak ister misin?” diye sordu, birini onu eğlendirmesi için zorlamaya hevesli bir çocuğun kurnazlığıyla.

“Akşam yemeğinden sonra” dedi Oak ona, acı çekiyormuş gibi görünen Oriana’ya bir bakış atarak. “Masa başında gülünç duruma düşersek büyükannen çok kızar.”

“*Cardan* benimle oynuyor” dedi Leander, bu tartışmaya iyi hazırlandığını belli eden bir ifadeyle. “Hem de o Yüce Kral. Bana iki çatal ve bir kaşıkla kuş yapmayı öğretti. Sonra kuşlar, içlerinden biri parçalanana kadar dövüştü.”

Cardan gösterinin somut haliydi ve Oriana onu azarlansa bile umursamazdı. Ama Oak sadece gülümseyebildi. Çocukken sıklıkla yetişkinlerin masasında otururdu ve bunun ne kadar sıkıcı olduğunu hatırlıyordu. Gümüş kuşlarla dövüşmek isterdi. “Kralla başka hangi oyunları oynadın?”

Bu soruyla birlikte masanın diğer ucundaki şarap bardaklarına mantar atmaktan, peçeteleri şapka şeklinde katlamaya ve ürkütücü yüz ifadeleri takınarak birbirlerini korkutmaya kadar, şaşırtıcı uzunlukta bir yaramazlıklar listesi ortaya çıktı. “Ve bana babam Locke hakkında komik hikâyeler anlatıyor” diye bitirdi Leander.

Bunun üzerine Oak’un yüzündeki ifade sertleşti. Locke’u neredeyse hiç hatırlamıyordu. En net anıları Locke’un Taryn ile düğününe dairdi ki bunun bile büyük kısmı Heather’ın kediye dönüşüp çok üzüldüğüyle ilgiliydi. Oak’un büyüünün herkese eğlenceli gelmediğini fark ettiği anlardan biriydi bu.

Bu düşünceyle masanın karşısındaki Heather’a bakarak nedense onun iyi olduğunu görmek istedi. Saçları aralara katılan canlı, sentetik pembe şeritlerle birlikte mikro örgüler halindeydi. Koyu teni yanaklarındaki ışıltılı pembe aydınlatıcılarla parlardı. Oak onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Heather masanın ortasındaki inciri çalmaya çalışan küçük bir pırıltıyı incelemekle meşguldü.

Oak bu defa bakışlarını Taryn’e kaydırды. Locke’un karısı ve katili, Leander’in gömleğine dantelli bir peçete sıkıştırıyordu. Heather’ın bu masada gerilmesi şaşırtıcı değildi. Oak’un ailesinin birçok üyesi elini kana bulamıştı.

Jude aniden kaşlarını kaldırıp, “Babam nasıl?” diye sordu.

Vivi omuz silkti ve başıyla Oak’u işaret etti. Babalarını en son o görmüştü. Hatta geçen yıl babalarıyla çok zaman geçirmişti.

“Beladan uzak tutuyorum” dedi Oak, öyle kalmasını ümit ederek.

Akşam yemeğinden sonra kraliyet ailesi yeniden saray halkına katıldı. Oak, bir fare yutmasına rağmen doymayan bir kedi gibi gülümseyen ve kulağına “davalarına” inanan bazı kişilerle üç gün içinde bir toplantı ayarladığını fısıldayan Leydi Elaine ile dans etti.

“Üstesinden gelebileceğinden emin misin?” diye sordu, sıcak nefesini Oak’un boynuna üflerken. Tek bir büyük örgü halinde sırtından aşağı sarkan gür kızıl saçları yakut şeritlerle örülmüştü. Altın ipliklerle süslenmiş elbisesiyle onun kraliçesi olma seçmelerine katılmış gibiydi.

Oak ona, “Cardan’ı hiçbir zaman akrabam olarak görmedim ama benden aldıkları yüzünden ona sık sık içerledim” dedi. Ve onun dokunuşuyla hafiften ürperince Elaine bunun bir tutku ürpertisi olduğunu düşündü. “Ben de tam bu fırsatı bekliyordum.”

Ve durumu tam da Oak’un ümit ettiği şekilde yanlış anlayarak gülümsedi. “Jude da öz ablan değil.”

Bunun üzerine Oak da gülümsedi ama cevap vermedi. Elaine’in ne demek istediğini biliyordu ama asla kabul edemezdi.

Dans bittiğinde Elaine onun boynuna bir öpücük kondurarak gitti.

Oak üstesinden gelebileceğine *emindi*. Onu merhametsizce ölme götürecekti olsa da bunun kendisi için ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Oak bunu daha önce de yapmıştı. Etrafına bakındığında daha önce manipüle ettiği ve sonra da ihanet ettiği kişilerin yokluğunu ister istemez fark etti. Geçmişte kandırıp birbirlerine ve kendisine düşman ettiği üç komplonun mağdurları. Bu suçlar yüzünden, onun tuzağına düşüklerini bile bilmeden Unutma Kulesi’ne ya da doğrama tahtasına gitmişlerdi.

Engerek yılanlarıyla dolu bir bahçede, onları itip yuvarlanma-

larına sebep olan bir suibriği bitkisiydi. Zaman zaman bir yanı söyle haykırmak istiyordu: *Bana bakın. Ne olduğumu görün.*

Koruması Tiernan, kendine zarar veren düşüncelerin çekimine kapılmış gibi kaşlarını şiddetle çatmış, suçlayıcı bir bakışla yanına geldi. Üzerinde kraliyet ailesinin arması bulunan şeritli deri bir zırh giymiş, bir omzuna kısa bir pelerin atmıştı. “Kendini rezil ediyorsun.”

Komplolar genelde az sayıdaki ilginç saray entrikalarıyla birleşen hüsnükuruntuların oluşturduğu aptalca şeylerdi. Dedikodu, çok fazla şarap ve çok az muhakeme. Ama bu defakinin farklı olduğuna dair bir his vardı içinde. “Toplantıyı ayarlıyor. Bitti sayılır.”

Tiernan bakışlarını tahta ve tahtta oturan Yüce Kral’a çevirdi. “O biliyor.”

“Neyi biliyor?” Oak midesinin tam ortasına yumruk yemiş gibi hissetti.

“Tam olarak mı? Emin değilim. Ama biri bir şeyler duymuş. Sırtına bıçak saplamak istediğine dair söylentiler dolaşiyor.”

Oak dudak bükerek, “Buna inanmaz” dedi.

Tiernan, Oak’a kuşkulu bir bakış attı. “Öz abileri ona ihanet etti. İnanmazsa aptallık etmiş olur.”

Oak dikkatini tekrar Cardan’a çevirdi ve bu defa Yüce Kral onun bakışlarına karşılık verdi. Cardan’ın kaşları kalktı. Bakışlarında bir meydan okuma ve miskin bir zalimlik vaadi vardı. *Oyun başladı.*

Prens hayal kırıklığına uğramış bir halde arkasını döndü. İsteddiği son şey Cardan’ın onu düşman olarak görmesiydi. Jude’a gidip açıklamaya çalışmalıydı.

Yarın, dedi Oak kendi kendine. Akşamını mahvetmeyeceği bir zamanda. Ya da ertesi gün, komplocularla buluşmasını engellemeye fırsatı kalmadığında, ümit ettiği şeyi başarabileceği bir zamanda. Komplonun arkasında kimin olduğunu öğrendiğinde. Ondan sonra her zaman yaptığı şeyi yapacak, paniğe kapılmış gibi davranacaktı. Komploculara katılmak istemediğini söyleyecekti. Bildiklerini Yüce Kral ve Kraliçe’ye anlatmasından korkmalarını sağlayacaktı.

İhanetten çok, kendisini öldürmeye teşebbüs etmelerini bekliyordu. Çünkü Oak'un hayatına yönelik çok sayıda suikast girişimi, onun beceriksizlik konusundaki itibarını korumasını sağlamıştı. Kimsenin bu komployu kasten çökerttiğini tahmin edememesi de aynı şeyi tekrar yapmasını kolaylaştırıyordu.

Jude da onun kendini tehlikeye attığını tahmin edemezdi; ne şimdi ne de diğer girişimlerde.

Tabii Cardan'a karşı olmadığını kanıtlamak için her şeyi ona itiraf etmek zorunda kalmazsa. Jude'un nasıl dehşete düşeceğini, ailedeki herkesin nasıl üzüleceğini düşününce içi ürperdi. Onun iyiliği, kendi fedakârlıklarını ve kayıplarını gerekçelendirmek için kullandıkları bir şeydi. *En azından Oak mutlu, en azından Oak bizim yaşayamadığımız çocukluğu yaşadı, en azından Oak...*

Oak yanağının içini öyle sert ısırды ki kan tadını aldı. Ailesi onun kendini nasıl birine dönüştürdüğünü asla bilmemeliydi. Hainler yakalandığında Cardan şüphelerini unutulabilir. Belki de kimseye bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Prens!" Oak'un arkadaşı Vier, genç saraylıların arasından sıyrılarak kolunu Oak'un omzuna attı. "Demek buradasın. Bizimle kutlamaya gel!"

Oak zoraki bir kahkahayla endişelerini bir kenara itti. Ne de olsa bu onun partisiydi. Böylece Elfhame Sarayı'nın diğer üyeleriyle birlikte yıldızların altında dans etti. Neşelendi. Rolünü oynadı.

Çekirge yeşili teni ve onunla uyumlu kanatlarıyla bir piksi, prene yaklaştı. Yanında iki arkadaşını da getirmişti ve kollarını prensin boynuna doladılar. Ağzlarında ot ve şarap tadı vardı.

Prens ay ışığında bir eşten diğerine geçiyor, yıldızların altında dönüyordu. Saçma sapan şeylere gülüyordu.

Dudakları siyaha boyalı bir Sluagh kendini ona bastırды. Yeni bir çember dansına katılırken prens ona gülümsedi. Sluagh'ın ağzı erik pestili tadındaydı.

"Yüzüme baktığında, ben biriyim" diye fısıldadı Sluagh kulağına. "Sırtıma baktığında hiç kimseyim. Neyim ben?"

“Bilmiyorum” diye itiraf etti Oak, omuzlarının arasında bir ürperti hissederek.

“Aynanız, Majesteleri” dedi Sluagh, nefesi Oak’un boynundaki tüyleri gıdıklayarak.

Sonra kayıp gitti.

Saatler sonra Oak sendeleyerek saraya döndüğünde başı ağrıyor, başı dönmesi dengesini bozuyordu. Ölümlülerin dünyasında, on yedi yaşındakilerin alkol alması yasaktı ve dolayısıyla gizlenmesi gerekirdi. Ama o gece, Oak her kadeh kaldıranla birlikte içmek zorunda kalmıştı; kan kırmızısı şaraplar, köpüklü yeşil şaraplar ve menekşe tadında tatlı mor bir içki.

Kafayı bulup bulmadığını ya da uyuduktan sonra daha da kötü bir şeyin gelip gelmeyeceğini bilmediği için aspirin bulmaya karar verdi. Oraya vardıklarında Vivi, Jude’a Walgreens’ten bir çanta vermişti ve Oak o çantada ağrı kesici olduğundan neredeyse emindi.

Kraliyet odalarına doğru sendeleyerek yürüdü.

Prens sendeleyince Tiernan onu dirseğinden tutarak, “Burada tam olarak ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Beni rahatsız eden şeye çare arıyorum” dedi Oak.

En iyi zamanlarda bile suskunluğunu bozmayan Tiernan kaşlarını kaldırmakla yetindi.

Oak elini savurdu. “Sözlü sözsüz iğnelemelerini kendine saklayabilirsin.”

“Majesteleri” dedi Tiernan, yargılayıcı bir tonda.

Prens, Jude ve Cardan’ın odalarının girişinde duran muhafızı işaret etti; tek gözlü, deri zırhlı ve kısa saçlı bir ogre’ydi bu. “Buradan bana göz kulak olabilir.”

Tiernan tereddüt etti. Ama kaçırıldığından beri her gece olduğu gibi canı sıkkın, öfkeli ve her an kaçmanın yolunu arayan Hyacinthe’i ziyaret etmeliydi. Tiernan birçok sebepten onu uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu. “Eminsen...”

Hapsedilmiş bir prens. İntikam peşinde bir kraliçe. Ve Elfhame'in geleceğini belirleyecek bir savaş.

Prens Oak, ihanetinin bedelini ödüyor. Kuzeyde hapsedilmiş, canavar yeni kraliçenin iradesine bağlı ve hayatta kalmak için çekiciliğine güvenmek zorunda.

Yüksek Kral Cardan ve Yüksek Kraliçe Jude, kaçırılan vârislerini geri almak için her yolu denemeye hazır. Ufukta yeni bir savaş belirirken her köşede hainlik de pusuda bekliyor.

Oak çok önemli bir karar vermek zorunda: Her zaman sevdiği kızın güvenini yeniden kazanmaya çalışarak saltanatı sona erdirmeyi göze mi almalı yoksa Elfhame'e sadık kalarak Wren'in de yok oluşuna razı mı olmalı?

Fantastik edebiyatın en sevilen ve *New York Times*'in en çok okunan yazarı Holly Black'in *Yalancı Vâris* ile başlattığı yeni serisinin ikinci kitabı *Tutsağın Tahtı* kanla bezeli, çarpıcı sonuçlarıyla Elfhame'in baş döndüren dünyasında inanılmaz bir sona ulaşıyor.

Çeviren: Solina Silahlı

